

“पलायनानुत्तरत्वादप्यपचाश्रयेण च ।
होनस्य गृह्यते वादो न खवाक्यजितस्य च ॥”
मनुः ।
“बलादुक्तं बलाजुक्तं बलादा लिखितस्य यत् ।
सर्वान् बलजस्तानर्थानकृतान् मनुश्चरवैत् ॥”
याज्ञवल्क्यः ।
“बलोपाधिनिर्वृत्तान् अवहारान्नवर्त्तयेत् ।
स्त्रीनक्तमन्तरागारवह्न्यामकृतांस्तथा ॥
मत्तोक्ततार्त्तसन्निवालभीतादियोजितः ।
असम्बन्धतश्चैव अवहारो न सिध्यति ॥”
उपाधिस्थलमिति शूलपाणिः । उपाधिर्भयादि-
रिति विज्ञानेश्वरः । तस्मै भीतादियोजित
इत्युक्तवचनेन पौनरक्त्यम् । वह्न्यामः वह्नि-
देशः । मत्तो मयादिना । उक्तो वाता-
दिना । असनी दूताद्यास्तः । असम्बन्धो
वादिनियुक्तवतिरिक्त उदासीनः । आदिपदाद-
स्तत्कदासपुत्रादिर्यङ्गम् । तथा च नारदः ।
“स्वतन्त्रोऽपि हि यत् कार्यं कुर्यादाप्रकृतिं
गतः ।
तदप्युक्तमेवाहुरस्वातन्त्र्यस्य हेतुतः ॥
कामक्रोधाभिभूता वा भयवचनपीडिताः ।
रागद्वेषपरीताश्च ज्ञेयास्तत्प्रकृतिं गताः ॥
तथा दासकृतं कार्यमकृतं परिचक्षते
अन्यत्र स्वामिसन्देशान् दासः प्रभुरात्मनः ॥
पुत्रेण च कृतं कार्यं यत् स्यादच्छन्दतः पितुः ।
तदप्युक्तमेवाहुर्दासपुत्रौ च तौ समौ ॥”
एतच्च कुटुम्बभरणातिरिक्तविषयम् ।
“कुटुम्बार्थेऽभ्यधीनोऽपि अवहारं समाचरेत् ।
खदेशे वा विदेशे वा तं व्यायामं विचालयेत् ॥”
इति मनुवचनात् कुटुम्बभरणभरणायम् ।
अभ्यधीनः परतन्त्रः पुत्रदासादिः । अवहार-
न्यादिकं व्यायान् खतन्त्रः न विचालयेत् अनु-
मन्यते । तथा च नारदः ।
“स्वातन्त्र्यं स्तुतं श्रेष्ठं श्रेष्ठं गुणवयःकृतम् ।
अखतन्त्राः प्रजाः सर्वान् खतन्त्रः पृथिवीपतिः ॥
अखतन्त्रः स्तुतः शिष्य आचार्यस्य खतन्त्रता ।
अखतन्त्राः स्त्रियः सर्वान् पुत्रा दासाः परि-
यहाः ॥
खतन्त्रस्तत्र तु गृही यस्य तत् स्वात् क्रमा-
गतम् ।
गर्भस्थः सङ्गो ज्ञेयः अष्टमादित्यरात् शिशुः ॥
बाल आबोधशार्द्वर्षात् पौगण्डोऽपि निगद्यते ।
परतो अवहारश्चः खतन्त्रः पितराहते ॥
जीवितो न खतन्त्रः स्थाप्यरथापि समन्वितः ।
तयोरपि पिता श्रेयान् बीजप्राधान्यदर्शनात् ।
अभावे बीजिनो माता तदभावे च पूर्वजः ॥”
परियहा अनुजीविप्रभृतयः । तथा च बृह-
स्पतिः ।
“पितृभ्यामपुत्रस्त्रीदासशिष्यानुजीविभिः ।
यद्युद्गीतं कुटुम्बार्थं तद्युद्गी दातुमर्हति ॥”
कात्यायनः ।
“कुटुम्बार्थमशक्तेन गृहीतं आधितेन वा ।

उपश्रवनिमित्तञ्च विवादापत्कृतञ्च तत् ॥
कन्यावैवाहिकश्चैव प्रेतकार्यं च यत् कृतम् ।
एतत् सर्वं प्रदातव्यं कुटुम्बेन कृतं प्रभोः ॥”
प्रभोरिति कर्त्तरि षष्ठी तेन प्रभुणा दातव्य-
मिति रत्नाकरः । बृहस्पतिः ।
“यः स्वामिना नियुक्तोऽपि धनाय व्ययपालने ।
कुसौदलविवाणिष्ये निवृत्तार्थस्तु स स्तुतः ॥
प्रमाणं तत् कृतं सर्वं लाभालाभययोदयम् ।
खदेशे वा विदेशे वा स्वामी तन्न विसंवदेत् ॥”
इति श्रीरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं अवहार-
तत्त्वं समाप्तम् ॥ * ॥
अवहारश्चः, पुं. (अवहारं जानातीति । ज्ञा +
कः ।) प्राप्त्यवहारः । (सावानक इति भाषा ॥)
अनु घोडशवर्षानन्तरं भवति । यथा,—
“बाल आबोधशार्द्वर्षात् पौगण्डोऽपि निगद्यते ।
परतो अवहारश्चः खतन्त्रः पितराहते ॥”
इति अवहारतत्त्ववृत्तनारदवचनम् ॥
अवहारश्चातदि, नि ।
अवहारदर्शनं, स्त्री, (अवहारस्य दर्शनम् ।) न्याय-
दर्शनम् । विचारकरणम् । इति मिताक्षरा ।
अवहारपदं, स्त्री, (अवहारस्य पदम् ।) वादिना
राज्ञि निवेदनम् । (नालिस इति भाषा ॥)
यथा, याज्ञवल्क्यः ।
“स्वव्यापारवपेतेन मार्गेणाधर्षितः परैः ।
आवेदयति चेन्नास्ति अवहारपदं हि तत् ॥”
स्तुतिसदाचारवह्निभूतेन वर्त्तना परैरर्थतः
शरीरतो वा पीडितचेन्नास्ति निवेदयेत् तद्-
अवहारदर्शनस्थानम् । चेदित्यत्र यदिति मे-
धिलाः । आवेदयति चेदित्यनेन स्वयं विवादो-
क्त्या न कर्त्तव्यमिति शूलपाणिमहा-
महोपाध्यायः ॥ राज्ञीति अवहारप्रदर्शक-
परं तथा च बृहस्पतिः ।
“राजा कार्याणि संपश्येत् प्राङ् विवाकोऽथ वा
द्विजः ॥”
कात्यायनः ।
“सप्राङ् विवाकः स्वामात्यः सन्नाक्षयपुरोहितः ।
स्वयं स राजा चिनुयात् तेषां व्ययपराजयौ ॥
यदा कार्यवशादाज्ञा न पश्येत् कार्यनिर्णयम् ।
तदा नियुज्यात् विदांसं ब्राह्मणं वेदपारगम् ॥
यदि विप्रो न विद्वान् स्यात् क्षत्रियं तत्र योज-
येत् ।
वैश्यं वा धर्मशास्त्रज्ञं मूढं यत्नेन वर्जयेत् ॥”
स विनीतवैश्यः । मनुः ।
“जातिमानोपजीवी वा कामं स्याद्ब्राह्मण-
द्वयः ।
धर्मप्रवक्ता वृषतेन तु मूढः कदाचन ॥”
आसः ।
“द्विजान् विहाय यः पश्येत् कार्याणि वृषलैः
सह ।
तस्य प्रभुभूते राज्यं वलं कोपय नश्यति ॥
दुःशीलोऽपि द्विजः पूज्यो न मूढो विजिते-

दुष्टां गां कः परित्यज्या चैयच्छीलवर्त्ती खरीम् ॥”
इति अवहारतत्त्वम् ॥
अवहारपादः, पुं, (अवहारस्य पादः ।) अव-
हारः । यथा । अथ अवहारपादनिर्णयः ।
तत्र बृहस्पतिः ।
“पूर्वपक्षः स्तुतः पादो द्विपादोत्तरः स्तुतः ।
क्रियापादस्तथा चान्यश्चतुर्थो निर्णयः स्तुतः ॥”
इति अवहारतत्त्वम् ॥
अपि च ।
“परम्परं मनुष्याणां स्वार्थविप्रतिपक्षिणम् ।
वाक्याभ्यामाह्वयस्थानं अवहार उदा-
हृतः ॥
भाषोत्तरक्रियासाध्यविधिभिः क्रमवृत्तिभिः ।
आक्षिप्तचतुरंशस्तु चतुष्यादभिधीयते ॥”
इति मिताक्षरा ॥
अवहारमाहका, (अवहारस्य माहकेव ।) अव-
हारोपयोगिक्रिया । तद्वयथा । अवहार-
दर्शनम् १ अवहारलक्षणम् २ समासदः ३
प्राङ् विवाकादिः ४ अवहारविषयः ५ राज्ञः
कार्यानुत्पादकत्वम् ६ कार्याधिनि प्रश्नः ७
आज्ञानानाज्ञाने = आसेधः ८ प्रत्यर्थिन्यागते
लेखादिकर्तव्यता ९ पञ्चविधो ह्येनः ११
कौटुम्बं लेखः १२ पञ्चाभाषाः १३ अना-
देयाः १४ आदेयः १५ नियुक्तजयपराजये
वादिजयपराजयौ १६ शोधितलेखनिवेशनम् १७
उत्तरावधिप्रोधनम् १८ शोधिते पञ्चरूपे
उत्तरकर्तव्यम् १९ उत्तरलक्षणम् २० सत्वो-
त्तरलक्षणम् २१ मिथोत्तरलक्षणम् २२
प्रत्यवस्कन्दनोत्तरम् २३ प्राङ् न्यायोत्तरम् २४
उत्तराभासः २५ सङ्करानुत्तरम् २६ प्रत्यर्थि-
क्रियानिर्देशः २७ उत्तरे पत्रेऽभिविनिवेशिते
साधननिर्देशः २८ तत्सिद्धौ सिद्धिः २९
चतुष्यादव्यवहारः ३० । इति मिताक्षरायां
अवहारमाहका ॥
अवहारमार्गः, (अवहारस्य मार्गः ।) अवहार-
विषयः । अवहारपदम् । इति मिताक्षरा ॥
अवहारविधिः, पुं, (अवहारस्य विधिः ।) अव-
हारस्य विधानम् । धर्मशास्त्रम् । इति मिता-
क्षरा ॥
अवहारविषयः, पुं, (अवहारस्य विषयः ।) अव-
हारपदम् । तत्तु अष्टादशविधम् । यथा ।
ज्ञानादानम् १ निक्षेपः २ अस्वामिनिक्षेपः ३
खम्भयसमुत्थानम् ४ दत्तस्थानपक्वम् ५ त्रेतना-
दानम् ६ संविदो अतिक्रमः ७ क्रयविक्रयाभु-
धयः ८ स्वामिपालयोर्विवादः ९ सीमाविवाद-
धर्मः १० वाक्पादव्ययम् ११ दण्डपादव्ययम् १२
स्तेयम् १३ वाहसम् १४ स्त्रीव्ययम् १५
स्त्रीपुंधर्मः १६ विभागः १७ द्यूतम् १८ ।
इति मानवे = अष्टाध्यायः ॥
अवहारस्थानं, स्त्री, (अवहारस्य स्थानम् ।)
अवहारपदम् । अवहारविषयः । इति मिता-
क्षरा ॥